

ΣΠΙΓΙ ΤΗΣ ΑΚΡΟΓΡΑΜΙΑΣ

(Σκίτσο του κ. Γ. Γρηγόρη)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΖΑΚ ΛΟΝΤΟΝ

ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΙΚΗ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ούτε εγώ δέν ξέρω γιατί ένοιωθα με άκατανίκητη αντίπαθεια για τόν Τζών Κλαθερχάουζ. "Όλα σ' αυτό τό φιλήσυγο άνθρωπάκι με πείραζαν, μ' έξενεύριζαν, μ' έκαναν νά αισθάνωμαι τήν έπιθυμία νά τόν στραγγαλίσω, νά βυθίσω τά νύχια μου στό πρόσωπό του, στό μάτι του!... Ναι, όλα σ' αυτόν τόν άνθρωπο, από τά σκατσέζικα ρούχα του, πού τά φορούσε με περηφάνεια, ως τό δλοστρόγγυλο πρόσωπό του, με τό ηλιαχτίδιο στόμα και με τά κόκκινα μάγουλα πού έμοιαζαν σάν πανσέληνοι—τού είχα βγάλει τό παρατσούκλι «Φεγγαροπρόσωπος»—δλα, μά όλα σ' αυτόν μου ήσαν άντιπαθητικά, έκνευριστικά. Έκείνο, όμως, πού με δαιμονίζε περισσότερο, ήταν τό άδιάκοπο κέφι του, ή διαρκής ευθυμία του και τό γέλιο του, ένα γέλιο τρανταχτό, άτλειωτό, πού έβγαине σάν καρράκης από τό στόμα του!...

Τό γέλιο αυτό, κάθε φορά πού τό άκουγα, έκανε τά νευρα μου νά τεταίνωνται σέ βαθμό πού νά πονάω... Γιατί ό Κλαθερχάουζ γελούσε με τήν παρακίρη άφορη—και όταν άκουμα αυτή ή άφορη κάθε άλλο παρά τήν ευθυμία μουόταν νά προκαλέση. Για νά τόν κάνω νά πάη νά γελή, τού φαρμάκωσα τό σκυλί του, έβαλα φωτιά στη σιταποθήκη του. ποδοπάτησα μία νύχτα όλα τά τριαντάφυλλα τού κήπου του, για τά όποια ήταν τόσο περήφανος! Μά ό Φεγγαροπρόσωπος δέν ένιούσε νά χάση τό κέφι του! Έξακολουθούσε νά είνε ευθυμος και γελαστός, όπως πρώτα, σάν νά μη τού συνέβη τίποτα!

Ο Κλαθερχάουζ ήγαινε μία φορά τή εβδομάδα και ψάρευε στό ποταμάκι πού θρισκόταν λίγο έξω από τό χωριό μας. Μία Κυριακή πρωί, περνώντας μπροστά από τό σπίτι τού Φεγγαροπρόσωπου—είμαστε σχεδόν γείτονες—είδα τά δίχτυα τού άπλωμένα άνάμεσα σέ δύο δέντρα, για νά στεγνώσουν. Χωρίς νά χάσω στιγμή, έβγαλα τό σουγιά μου από τήν τσέπη μου και τά τρήσα σέ διάφορα μέρη...

"Ήμουν θέβαιος πώς ό Τζών θα έσκαζε αυτή τή φορά από τό κακό του.

Μά πόσο θηήκα γελασμένος!

Κατά τό μεσημέρι, ό Κλαθερχάουζ ήρθε και με βρήκε στήν ταβέρνα, σκαμένος από τά γέλια, ένα νά μου άνακουήση τό τελευταίο του πάημα:

—Δέν ξέρω ποιός διάβολος τά έχει μαζί μου! μου είπε, θαστώντας τά πλευρά του. Χά, χά, χάλ!... Μου έχει κάνει ένα σωρό στραπάτσά!... Χό, χό, χό!... Τί περιέργα πράγματα συμβαίνουν σ' αυτόν τόν κόσμο!... Χί, χί, χί!...

"Ε, λοιπόν, εκείνη τή μέρα άποφάσισα νά σκοτώσω τόν Κλαθερχάουζ, για νά γλυτώσω άπό τό γέλιο του, για νά πάηω νά τόν βλώπω! Καταλάβαινα και μόνος μου πώς τό μίος μου αυτό έναντίον ενός φιλήσυγου ανθρώπου ήταν άδικαίολόγητο! 'Όστόσο, δέν μπορούσα νά τό κατακίησω!...

"Υστερ' από λίγες μέρες, ήηνα στό πανηγύρι τού γειτονικό χωριού και άγόρασα ένα κουταβάκι, ένα αρκετά έξυπνο ζώο. Τό ήηρα σπίτι μου, τού έδωσα τό όνομα Μπελλόνε και τό περιποιόμουν όσο καλύτερα μπορούσα. Συγχρόνως, προσπάθησα νά τό εκγυμνάσω σ' ένα παιχνίδι άπλούστατο, είνε ή αλήθεια, για όλα τά σκυλιά. Τού έμαθα νά τρέχη και νά μου φέρη η βτί και άν πετε το ύσα μακρ υά... Γιατί όλα αυτά;

Θα τό μάθετε άμέσως...

Και μόλις μου παρουσιάστηκε ή κατάλληλη εύκαιρία, χάρισα τόν Μπελλόνε στόν Τζών Κλαθερχάουζ. Γιατί τό έκανα αυτό; 'Όχι θέβαισα από ύπερβολική άγάπη στόν Φεγγαροπρόσωπο, άλλα γιατί είχα καταστρώσει με μεγάλη ύπομνη, ένα σχέδιο άγριας εκδίκησης για ν' απαλλαγώ μισ και καλή ύπο τόν μιστό αυτόν άνθρωπο—για νά πάηω ν' άκούω τό άντιπαθητικό, τρανταχτό γέλιο του... Κατόρθωσα νά μάθω τί είδους έργασία έκανε τελευταία ό Τζών, κρυφά απ' όλον τόν κόσμο, και έσέστηκα νά χρησιμοποιήσω τόν Μπελλόνε ως όργανο τής εκδίκησης μου...

—Τί καλός πού είσαι, τί καλός! μου είπε ό Κλαθερχάουζ όταν τού χάρισα τό σκυλί. Κι' εγώ νόμιξα ότι μ' έχθρευέσαι!... Άνοιξε τό στόμα του σάν ηγνάδι, στρογγύλεψε τά μάγουλά του σάν δύο φεγγάρια και έβριχε νά γελή. 'Όστόσο, τό γέλιο του δέν με πείραξε τή φορά αυτή.

—Γέλα, καταραμένε, γέλα! είπα με τό νού μου, ανατριχιάζοντας έλαφρά από μία παράξενη χαρά, πού μου δρούσε τήν ψυχή. Γέλα όσο μπορείς, γιατί σέ λίγο θα πάηω νά γελή!

—Πώς τό λένε τό σκυλί αυτό; με ρώτησε σέ λίγο ό Φεγγαροπρόσωπος.

—Μπελλόνε, τού άποκρίθηκα.

—Μπελλόνε... Μπελλόνε!... 'Ορατό όνομα! Χά, χά, χάλ!... Χί, χί, χί!

Τόν έβρασα νά γελή μόνος του, χαϊδεύοντας τό σκυλί, και έβουα κατενθουσιασμένος από τόν έαυτό μου...

*'Ηρθε και με βρήκε στήν ταβέρνα, εξακαμένος στά γέλια, κατά τή συνήθειά του...

Πέρασε μία εβδομάδα, Τό Σαββατόβραδο συναντήθηκα έξαφνικά με τόν Κλαθερχάουζ, στή δημοσία!

—Πότε θα ξαναπάς στό ψάρεμα; τόν ρώτησα.

—Αύριο τό πρωί, μου άποκρίθηκε. Σου δίνω τό λόγο μου, ότι θα γυρίσω τό μεσημέρι μ' ένα μεγάλο καλάθι, γεμάτο ψάρια...

—Τόσο τό καλύτερο! Τόσο τό καλύτερο...

Τή νύχτα κείνη, δέν μπόρεσα νά κοιμηθώ από τήν άγωνία—μία εύχάριστη άγωνία... πού με κατείχε.

Και τήν άλλη μέρα τό πρωί, μόλις είδα τόν Κλαθερχάουζ νά σεβηη από τό σπίτι του με τά σόνερα τής ψαρκίης και με τόν Μπελλόνε, έτρεξα άμέσως πρós τήν αντίθετη διεύ-

